

Li.

I

ambe vere. sed differunt fm qd h ablativ in eis possit  
 diuersimode pstrui par. An mo in habitu dine pat  
 cipij formalis. r fm illum modu pater est sapiens sa  
 pientia ingenta. r huius ppositionis est sensus. qz sa  
 pientia ingenta r ipse pr. r sic seipso sapiens est forma  
 liter. cum sit idem sibi esse r sapere. r fm istu sensu in  
 intellectus est falsus. filius est sapiens sapia ingenta.  
 qz designat filium formaliter esse sapientie patre. r p co  
 sequens patre formaliter esse filium. ppter idem ptra  
 tem sapie r esse in filio. Alio modo pot ille ablatiuus  
 pstrui in habitu dine picipij effectiu. r sic ista e falsa  
 pater est sapiens sapia ingenta. qz significat patrem  
 esse de sapia ingenta. r sic esset a seipso qd falsum est  
 Illa vero filius est sapiens sapia ingenta. isto mo est  
 vera. qz sensus est qd filius sit de sapia ingenta. ad il  
 lum intellectu concedit a magistro in lra. Tertia que  
 stio. Quid filius possit dici sapiens sapia ingenta seu  
 seipso qd idem est. Et ruder qd aliqui pcedunt ista p  
 positionem. filius est sapiens sapia ingenta vel seipso.  
 non tn filius est sapiens a seipso. qd intelligi debet fi  
 lius est sapiens sapia ingenta vel a seipso qd idem est.  
 verum est formaliter sed no effectiue. Tertia pposito  
 est hec. Tantu vna r eade est sapia patris ingenta r  
 ingenta fm rem. r differunt solu fm nomen. Hanc ma  
 gister pbans querit. Utrum tm vna sit sapia patris  
 r filij. Et arguit qd no. qz alia est sapia ingenta r inge  
 nita. et qd non est tm vna. Et magr respondet argumē  
 tum no valere. eo qd ibi comitit fallacia figure dictio  
 nis. quia qd sapientia sumit euz his terminis ingenta  
 r ingenta trahit ad standum p psona. Sed qd sim  
 pliciter stat sine additione tunc supponit p essentia.  
 Et subdit. sicut in deitate e dilectio que est pr et filij  
 r spū sanctus. i. ipsa diuina essentia. r tn spū sanctus  
 est dilectio que nec est pr nec filius. no tn sunt due di  
 lectiones in deo sed vna tantu. Sic in deo est sapien  
 tia que e pater r filius r spū sanctus. i. diuina essen  
 tia. r sapia ingenta que nec est pater nec spū sanctus sed  
 filius. non tn sunt plures sapie sed vna tm. et p pns  
 sapientia ingenta dicat sapientia pris. eo qd p eam for  
 maliter sapit. sapia etiam ingenta dicitur sapientia patris.  
 non tn qd ea formaliter sapiat. sed qd eam genuit. non  
 tñ sequit qd sunt due sapie. sed tm vna que est diuina  
 essentia. Secunda questio est. Cur pater no dicat sa  
 pere sapia ingenta vel ab ipso pcedente. sicut dicitur  
 diligere dilectione ab ipso pcedente. cum tm idem est ibi  
 sapere r esse. et filij idem r diligere r esse. Ad qd respon  
 det magister qd diligere pot capi essentialiter. r tunc  
 tam fm rem qd etiam fm no iū significadi absolute dili  
 gere no est aliud qd esse r qd diuina essentia. r capiens  
 do diligere. pater nullo mo potest se diligere spū san  
 cto seu amore pcedente a se. Alio modo pot capi no  
 tionaliter p spiratione passiu. r licet sic no est aliud  
 qd essentia diuina fm rem. no tn fm modu significan  
 di est idem qd essentia diuina seu esse. qz essentia seu  
 esse dicit absolute. diligere aut relatiue. Et idem no  
 sequit pater spū sancto vel amore diligit. igit spū  
 sanctus vel amore pcedente est. Sicut no sequit pater  
 paternitate est pater. qd pater p ritate est. Sic no se  
 quit homo diligit hominem amore ab ipso pcedente.  
 igit homo amor est. Cum qd sapere in diuinis semper  
 sumat essentialiter r nunq notionaliter sicut diligere  
 igit patrem sapia ingenta sapere. sequeret ipse esse sa  
 pientia ingenta. Ad diligere aut no semper sequit dilige  
 gere dilectione pducta. r p pns licet pater no dicat  
 sapere sapia ingenta. pot tn dici diligere dilectione p  
 cedente seu pducta. Et hec e sententia magistri in  
 speciall.

**Utrum pprietates psonaz sint ipse per  
 sone vel deus. i. diuina essentia.**

**Dist supra di** Di. XXXIIII  
 p  
 cta inter p prierari atqz sub  
 tiliter in dri opter. Utrum p  
 prierates psonaz qb ipse p  
 sone determinant sint ipse p  
 sone r sint de. i. diuina essentia. an ita sint in  
 psonis: vt no sint p sone. ac p h nec diuina es  
 sentia: qd em in psonis sint pprietates. nec  
 mo scitari aude. cu apte clamat autoritas  
 qd in psonis est pprietates r in essentia vnitas.  
 Supi qd multis sanctoru testimonij astru  
 xim psonas p pprietates distingui atqz de  
 terminari. ipsaz pprietates tres. i. pprijs  
 expsim vocabulis. **Quo** pprietates ipse  
 ab etno fuerint: qbus ipse p sone determinant  
 r differunt. quod essent si in eis no eent. r quod  
 in eis essent. r ipse p sone no essent qd ibi eent  
 multiplicitas. Quo circa sicut pprietates ee  
 in psonis ita r eas psonas esse cōstemur. si  
 cur: supra aucte hieo. vt no pigeat reuocare  
 ad mentē. prestati sumus in expositione  
 fidei ita dicent. **Sabellij** heresim declina  
 tes: tres psonas expsas sub pprietate distin  
 guimus. No em noia tantu modo. s etia no  
 minu pprietates. i. psonas. vel vt greci exp  
 munt hypostasēs h est subsistētijs pntemur  
 Ecce apte dicit psonas pprietatib distigui  
 r ipsas pprietates esse psonas. cuius bic vba  
 pstringimus. qd supra latius posuimus.

**pprietates sint diuina essentia. b**

**Lūq de simplicitate**

de deitate supra differerem auctib sanctoru  
 scz Aug. hyla. Iñd. nec no. Boetij. euidet  
 monstrauim deū h esse oino qd in se bz. exce  
 pro qd p h abet filiu. nec est filij. r filius habz  
 patre. nec est pr. r sic esse in natura triu: vt q  
 habet h sit qd habz. r totu qd ibi est vnu esse  
 vna vitā esse. qd mo no iteram. ne fastidii  
 lectori ingeram. **Si** q pprietates ibi sūt  
 singula eaz est id in quo est: r vnu eademqz  
 vna singule sunt. fateamur qd r pprietates  
 esse in tribus psonis. r ipsas esse psonas atqz  
 diuinam essentiam.

**Aucte astruit qd ppetas sit natura. c**

**Qz eniz proprietates**

etiam diuina natura sit: ondit hylari dices  
 natiuitatem filij esse naturam. Uñ in. vij. li.  
 de tri. ait. Utrumqz natura no differt. vnum  
 sunt pr et filius. h abet qd hoc sacri natiuitas

pprietas  
 tes sint psonas

hiero. bzent  
 ter tāgit que  
 supra posita  
 sunt vt aliud  
 addat.

Ex fides  
 cludit ppri  
 tates esse p  
 nas et vna  
 essentiam

hylarius